

+ 12 november 2017
M 32e zondag door het jaar, A
PAX Mt. 25, 1–13

Veelgeliefden,

de leerlingen en het volk raakten gefascineerd door Jezus' gelijkenissen en de evangelisten hebben ze dan ook ijverig opgeschreven. Het waren pakkende verhaaltjes uit het dagelijks leven, voor iedereen herkenbaar, ook al was de diepgang niet altijd duidelijk en moest Jezus ze uitleggen: *Aan u is het gegeven de geheimen van het Rijk der hemelen te kennen.* (Mt. 13, 11–15) In elk van deze parabels wijst Jezus ons op een gelijkenis tussen het gewone leven op aarde en het Rijk der hemelen. Ons leven van alle dag spreekt iets uit van de eeuwigheid, het gewone draagt een mysterie in zich. Vandaar dat de parabels van Jezus nog steeds actueel zijn, ons nog steeds aanspreken en fascineren.

Elke parabel toont een gelijkenis. *Het is met het Rijk der hemelen als met tien meisjes.* Het Rijk der hemelen lijkt op, maar is niet hetzelfde. Er is overeenkomst en verschil, en daarom is het voor een juist begrip noodzakelijk uit te zoeken waar de overeenkomst en het verschil gelegen zijn. Onze parabel gaat over tien meisjes: vijf wijzen en vijf dwazen. Wij denken misschien: fifty-fifty, de helft. En dat is erg vervelend want de helft vindt de deur op slot en komt er niet meer in. Zou het de bedoeling zijn om aan te geven dat de helft van de mensen buiten de hemel worden gehouden, naar de hel gaan? In een andere parabel horen we dat de bruiloftsmaal helemaal vol stroomt en dat er maar één buiten geworpen wordt, omdat hij geen bruiloftskleed droeg. Hier zien we aan dat we voorzichtig moeten zijn met getallen: daar gaat het in deze parabels niet om. Het gaat erom dat de ene geen bruiloftskleed droeg en de vijf dwazen geen olie hadden. Er ontbrak iets aan hen: in beide gevallen was men niet goed voorbereid en werd daarom buitengesloten.

De parabel gaat aldus om een voorbereiding, een voorbereiding op het hemels bruiloftsmaal, een voorbereiding op de komst van de bruidegom. Maar we zien toch nog een ander probleem opdoemen: waarom hebben de wijze maagden hun olie niet gedeeld met de dwazen? *Nee, er mocht eens niet genoeg zijn, voor ons en u samen,* antwoordden de wijze meisjes. Blijkbaar moeten we ook hier niet al te kwantitatief denken en gaat het om een olie die niet zo maar overdraagbaar is, een olie die elk zelf moet verzamelen, halen bij de verkopers. Anders gezegd: op de markt van de wereld waar gekocht en verkocht wordt, kan men de olie verzamelen.

Wat wordt er met die olie bedoeld? Olie is een rijk symbool en het wordt in het oosten voor van alles gebruikt. Het is belangrijk voor het bereiden van voedsel en bij de verlichting, maar het is ook verzachtend en genezend. Het wordt gebruikt bij de toediening van de sacramenten en is dan het symbool van de heilige Geest. Het is in onze parabel vooral een symbool van de werkzame liefde. Het is niet voldoende om tot de groep te behoren die Jezus geroepen heeft ter bruiloft. Het is niet voldoende

gedoopt te zijn, zijn uitnodiging te vernemen, Hem te verwachten. Men moet Hem ook daadwerkelijk volgen door daden. Het geloof alleen is niet voldoende.

Voor een oosterse bruiloft bestaat er geen dienstregeling: de bruidsmisjes moeten maar afwachten wanneer de bruidegom langs komt om zijn bruid te halen. En allen zijn ze in slaap gevallen, zonder uitzondering, want niemand kent dag noch uur waarop de Mensenzoon zal wederkeren. Toch gelden alleen voor de wijze meisjes de woorden uit het Hooglied: *Ik slaap maar mijn hart waakt.* (Hoogl. 5,2) Alle tien de meisjes hadden het geloof in de bruidegom, alle tien hadden de hoop op zijn komst, maar alleen de vijf wijze hadden de waakzame en werkzame liefde om binnen te mogen komen. De dwaling van de dwaze meisjes bestond erin dat ze de bruidegom wel verwachtten, maar zich niet hadden voorbereid op zijn komst, door de beoefening van de liefde.

In een andere parabel wordt dit treffend uitgedrukt, de parabel van de scheiding van de bokken en de schapen bij het laatste oordeel. Daar werd geen onderscheid gemaakt tussen de gedoopten en de ongedoopten, tussen de leerlingen en de heidenen, maar tussen degenen die de werken van barmhartigheid hadden beoefend, zelfs zonder te weten dat ze daardoor Christus hadden gediend.

We beseffen maar al te goed dat de parabel spreekt over de wederkomst van Christus, waarop we bedacht en waakzaam moeten zijn. Uit eindelijk zijn de meisjes een beeld van de Kerk die uitzielt naar de komst van haar Bruidegom, de wederkomst van Christus. De tijd verstrijkt in de loop der eeuwen als in een nacht. Steeds moet de Kerk waakzaam blijven, haar oog gericht op Christus, zoals deze in Woord en Sacrament tot ons komt. In deze nacht is alleen Hij voor ons een fakkel op onze weg door de geschiedenis, een fakkel die brandend blijft door de olie van de liefde. Of zoals sint Petrus ons voorhoudt: *Het woord ... is de lamp die licht verspreidt in een donkere ruimte tot het ogenblik dat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw hart.* (2 Petr. 1,19) Christus zelf zegt: *Ik ben ... de morgenster.* (Apoc. 22,16)

Tijdens onze nacht moeten we de Bruidegom verwachten, een nacht die begonnen is bij de hemelvaart van onze Heer en die zal eindigen in de laatste nacht van ons Pasen: in de definitieve ontmoeting met Christus, ofwel op het einde der tijden ofwel bij onze dood. In die ontmoeting zal de slaap overgaan in het ontwaken, van duisternis naar licht.

Moge de Bruidegom ons allen voorbereid aantreffen bij zijn definitieve komst. Amen.